Dosarul nr. 3-3142/2022

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

13 martie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecătorul **Gandrabur Marcel**
Grefier **Svistal Lorena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Brînza Ion împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova și Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 28 decembrie 2024 Brînza Ion, a înaintat **acțiune de contencios administrativ** în contradictoriu cu Uniunea Avocaților din Republica Moldova și Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat, solicitând:

1. Repunerea în termen și examinarea prezentei cereri.

2. Constatarea neexaminării de către Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat în termen legal, a cererii nr. 2583/2021 depusă la 28 octombrie 2021, cât și a cererii prealabile din 18 noiembrie 2022, cu reamintire la 13 decembrie 2022, dar și neinformarea acestuia despre rezultatele soluționării acesteia, fapt ce a determinat lezarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, prevăzute de art. 21, 43 din Constituția Republicii Moldova și art. 6 CEDO;

3. Anularea Hotărârii Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022;

4. Constatarea întrunirii cerințelor legale prevăzute la art. 10 din Legea nr. 1260-XV cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022) pentru admiterea lui Brînza Ion în profesia de avocat;

5. Obligarea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat de a adopta actul administrativ individual favorabil prin care să fie dispusă admiterea reclamantului în profesia de avocat în temeiul art. 10 din Legea cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022) cu eliberarea licenței corespunzătoare;

6. În cazul admiterii în parte doar a solicitărilor prevăzute la pct. 1) și 2) al prezentei cereri de chemare în judecată și nesatisfacerii solicitării din pct. 5), solicită obligarea Uniunii Avocaților din Republica Moldova de a restitui taxa depusă în contul UAM în sumă de 15 000 lei în beneficiul reclamantului, din motivul nerespectării de către comisie a legii privind examinarea în termen a dosarului solicitantului.

În motivarea acțiunii a menționat că, în fapt, la 28 octombrie 2021 reclamantul a formulat și depus în adresa Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat o cerere înregistrată în cancelarie cu nr. 2583/2021 prin care, în conformitate cu ordinea prevăzută la art. 10 alin. (2) lit. d), 21 alin.(1) lit. b)-f) și 22 din Legea nr. 1260-XV cu privire la avocatură din 19 iulie 2002 (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), a solicitat admiterea în profesia de avocat, cu anexarea în acest sens a actelor necesare pentru eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat potrivit anexei, care justifică întrunirea cerințelor legale în acest sens. După expirarea a mai mult de 30 zile de la data depunerii cererii, aceasta nu a fost examinată și nici nu a informat solicitantul despre decizia autorității publice căreia s-a adresat cu cererea pentru emiterea unui act administrativ individual, fapt ce a determinat încălcarea drepturilor fundamentale prevăzute de lege. Ulterior, prin hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat din cadrul UAM nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, publicată pe pagina web oficială a UAM la 09 februarie 2022, adică peste termenul imperativ prevăzut de lege, cererea înregistrată de reclamant cu nr. 2583/2021 din 28 octombrie 2021, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Consideră că hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, adică actul administrativ individual prin care a fost respinsă cererea de admitere a reclamantului în profesia de avocat, ca ilegală conform motivelor expuse mai jos, în capitolul argumentele reclamantului în favoarea admiterii cererii.

În drept, își întemeiază cererea pe următoarele acte normative: Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea Generală a ONU prin Rezoluția 217 A (III) din 10 decembrie 1948, art. 23 - Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii sale, la condiții echitabile șl satisfăcătoare de muncă, precum și la ocrotirea împotriva șomajului.

Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale, adoptat și deschis spre semnare de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 16 septembrie 1996 prin Rezoluția 2200 A (XXI): art. 6 - Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența

printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept.

Carta Socială Europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 03.05.1996, ratificată de către Republica Moldova prin Legea nr. 484 din 28.09.2001, art. 1 - Părțile se angajează: să recunoască drept unul dintre principalele obiective și responsabilități realizarea și menținerea celui mai ridicat și stabil nivel posibil de ocupare a forței de muncă, în vederea realizării unei ocupări depline; să protejeze de o manieră eficientă dreptul lucrătorului de a-și câștiga existența printr-o muncă liber întreprinsă; să stabilească sau să mențină servicii gratuite de angajare pentru toți lucrătorii; să asigure sau să favorizeze o orientare, formare și readaptare profesională corespunzătoare.

Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și libertăților fundamentale, semnată la Roma 04.11.1950, art. 8, (1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

Constituția Republicii Moldova.

Articolul 1. Statul Republica Moldova. (3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4. Drepturile și libertățile omului. (1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. (4) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 7. Constituția, Lege Supremă. Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Articolul 8. Respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale. (1) Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizației Națiunilor Unite și tratatele la care este parte, să-și bazeze relațiile cu alte state pe principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional. (2) Intrarea în vigoare a unui tratat internațional conținând dispoziții contrare Constituției va trebui precedată de o revizuire a acesteia.

Articolul 16. Egalitatea. (1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 26. Dreptul la apărare. (1) Dreptul la apărare este garantat. (2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale. (3) în tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din

oficiu. (4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.

Articolul 43. Dreptul la muncă și la protecția muncii. Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.

Articolul 54. Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului. Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24. Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Legea cu privire la asigurarea egalității nr. 121 din 25.05.2012. Articolul 1. Scopul prezentei legi este prevenirea și combaterea discriminării, precum și asigurarea egalității tuturor persoanelor aflate pe teritoriul Republicii Moldova în sferele politică, economică, socială, culturală și alte sfere ale vieții, fără deosebire de rasă, culoare, naționalitate, origine etnică, limbă, religie sau convingeri, sex, vîrstă, dizabilitate, opinie, apartenență politică sau orice alt criteriu similar. Articolul 7. (1) Se interzice orice deosebire, excludere, restricție sau preferință pe baza criteriilor stabilite de prezenta lege, care au drept efect limitarea sau subminarea egalității de șanse sau tratament la angajare sau concediere, în activitatea nemijlocită și în formarea profesională.

Codul administrativ. Analizând aspectele de drept ale speței și subiecții implicați, este necesar de a lua în considerare că, Comisia de licențiere a profesiei de avocat reprezintă o autoritate publică în sensul corespunderii criteriilor stabilite de prevederile art. 7 din Codul administrativ. Astfel, Comisia de licențiere a profesiei de avocat întrunește criteriul de instituire prin lege sau act normativ, fiind instituită în temeiul prevederilor art. 35 alin. (6) din Legea cu privire la avocatură. Comisia întrunește și cel de al doilea criteriu stabilit de art. 7 din Codul administrativ pentru identificarea unei entități organizatorice ca fiind autoritate publică și anume - acțiunea în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public, competența Comisiei de licențiere a profesiei de avocat fiind conform art. 43 alin. (3) din Legea cu privire la avocatură:

a) adoptă hotărâri privind admiterea la examene;
b) organizează examenele de admitere la stagiu și de calificare;

c) aprobă rezultatele examenelor de admitere la stagiu și adoptă hotărâri privind admiterea la stagiul profesional;

d) aprobă rezultatele examenelor de calificare și adoptă hotărâri privind admiterea în profesie.

În consecință, conchide că activitatea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat și relațiile acesteia cu diferiți subiecți de drept cad sub incidența întregului areal legislativ, care reglementează activitatea autorităților publice.

Totodată, potrivit prevederilor art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Alte prevederi ale Codului administrativ relevante speței sunt: Articolul 5. Activitatea administrativă. Activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea. Articolul 10. Actul administrativ individual. (1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce. nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Articolul 11. Categoriile actelor administrative individuale. (1) Actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. (2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Articolul 21. Legalitatea. (1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. (2) Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. (3) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decît în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Articolul 31. Motivarea. Actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Articolul 39. Accesul liber la justiţie. (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o

autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Articolul 60. Termenul general. (1) Termenul general în care o procedură administrativă trebuie finalizată este de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. (2) Termenul general curge de la: a) data prevăzută în lege pentru exercitarea unei atribuţii stabilite; b) data înregistrării cererii de către autoritatea publică ierarhic superioară sau de cea de control; c) data înregistrării cererii complete, după caz cu toate actele necesare, sau de la data la care petiţia a fost transferată autorităţii publice competente. Dacă cererea nu este completă, autoritatea publică propune petiţionarului să prezinte actele lipsă şi stabileşte un termen în acest sens. (3) În cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă. (4) Din motive justificate legate de complexitatea obiectului procedurii administrative, termenul general poate fi prelungit cu cel mult 15 zile. Această prelungire are efect doar dacă este comunicată în scris participanţilor la procedura administrativă în termen de 30 de zile, împreună cu motivele prelungirii. (5) În mod excepţional, când în procedura administrativă se înregistrează cazuri de complexitate deosebită care necesită timp pentru prelucrarea documentelor, autoritatea publică poate stabili un termen mai mare pentru finalizarea procedurii administrative, care nu va depăşi 90 de zile.

Articolul 64. Refuzul sau nesoluţionarea în termen a unei cereri. (1) Autoritatea publică este obligată să soluţioneze o cerere potrivit competenţelor sale şi în termenul stabilit de lege. (2) Refuzul de a primi sau a examina o cerere se consideră drept respingere a cererii. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul nesoluţionării unei cereri în termen legal. (3) Prin derogare de la prevederile alin. (2), în cazurile prevăzute de lege, nesoluţionarea în termen a unei cereri se consideră drept acceptare a acesteia.

Articolul 162. Scopul procedurii prealabile. (1) Procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. (2) Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă. (3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; b) emiterea unui act administrativ individual.

Articolul 165. Termenul pentru depunerea cererii prealabile. (1) Cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Dacă autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului. (2) Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ

individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiţiei. (3) Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată şi fără obligaţia de a respecta un termen.

Articolul 167. Soluţionarea cererii prealabile de către autoritatea emitentă. (1) Dacă consideră cererea prealabilă ca fiind admisibilă şi întemeiată, autoritatea publică emitentă anulează în tot sau în parte actul administrativ individual contestat sau emite actul administrativ individual solicitat. (2) Dacă respinge în tot sau în parte cererea prealabilă ca fiind inadmisibilă sau neîntemeiată, autoritatea publică emitentă transmite dosarul administrativ cu toate actele autorităţii publice ierarhic superioare. (3) Autoritatea publică emitentă soluţionează cererea prealabilă în termen de 15 zile calendaristice. Prevederile art.60 alin.(2)–(5) se aplică corespunzător. (4) Dacă prin cererea prealabilă se solicită şi repararea prejudiciului, atunci cererea privind repararea prejudiciului se examinează de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

Articolul 206. Felurile acţiunilor în contencios administrativ. (1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Articolul 209. Termenul de înaintare a acţiunii în contencios administrativ. (1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător. (2) Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acţiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă. (3) Pentru acţiunea în realizare, acţiunea în constatare şi acţiunea de control normativ nu există termen de înaintare a acţiunii în contencios administrativ.

Legea cu privire la avocatură nr. 1260-XV cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr.13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022). Articolul 10. Profesia de avocat poate fi exercitată de persoana care are cetățenia Republicii Moldova, în privința căreia nu a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, are diplomă de licențiat în drept sau echivalentul acesteia, se bucură de o reputație ireproșabilă și a fost admisă în profesia de avocat după susținerea examenului de calificare. Sunt

scutite de efectuarea stagiului profesional și de examenul de calificare persoanele care: a) dețin titlul de doctor în drept; b) au cel puțin 10 ani vechime în muncă în funcția de judecător sau procuror, dacă, în termen de 6 luni după demisia din funcția respectivă, au solicitat eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat; c) au cel puțin 10 ani vechime în muncă în funcția de judecător sau procuror și care, după demisia din funcția de judecător sau procuror, au continuat să activeze în domeniul dreptului, dacă, în termen de 6 luni după demisia din funcția deținută în domeniul dreptului, au solicitat eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat; d) au cel puțin 6 ani vechime în muncă neîntreruptă în funcția de judecător sau procuror, fiind absolvenți ai cursurilor de formare inițială a judecătorilor sau procurorilor din cadrul Institutului Național al Justiției. (3) Persoana care a depus cerere de eliberare a licenței pentru exercitarea profesiei de avocat nu se consideră persoană cu reputație ireproșabilă și cererea ei nu se admite în cazul în care: a) a fost condamnată anterior pentru infracțiuni grave, deosebit de grave, excepțional de grave săvârșite cu intenție, chiar dacă au fost stinse antecedentele penale; b) nu au fost stinse antecedentele penale pentru comiterea altor infracțiuni; c) anterior a fost exclusă din avocatură sau i s-a retras licența pentru acordarea asistenței juridice din motive compromițătoare; d) a fost concediată din cadrul organelor de drept din motive compromițătoare sau a fost eliberată, din aceleași motive, din funcția de judecător, notar, consultant juridic sau funcționar public; e) comportamentul sau activitatea ei este incompatibilă cu normele Codului deontologic al avocatului; f) prin hotărârea instanței judecătorești, s-a stabilit un abuz prin care ea a încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale omului; Prevederile alin. (3) se aplică și avocaților stagiari. Avocatul are dreptul să dețină ștampilă personală. Articolului 35 alin. (6) din Lege (în vigoare la 25.01.2022), în cadrul Uniunii Avocaților se constituie și funcționează: a) Comisia de licențiere a profesiei de avocat; b) Comisia pentru etică și disciplină; c) Comisia de cenzori; d) Secretariatul.

De asemenea, potrivit art. 35 din Legea nr. 1260 din 19.07.2002 cu privire la avocatură, alin. (1) și (2), Uniunea Avocaților este organul de autoadministrare al avocaților, din care fac parte toți membrii barourilor din țară și are sediul în municipiul Chișinău.

Uniunea Avocaților este persoană juridică, are patrimoniu și buget propriu. Patrimoniul Uniunii Avocaților poate fi folosit și în activități producătoare de venituri, în condițiile legii.

Articolul 42 (în vigoare la 25.01.2022). Activitatea comisiilor Uniunii Avocaților este organizată de președinții acestora, aleși la ședințele comisiilor din membrii acestora. Membrii comisiilor Uniunii Avocaților sunt aleși sau delegați pe un termen de 4 ani. Comisiile Uniunii Avocaților se convoacă în ședințe ori de câte ori este necesar, dar cel puțin o dată în lună.

Articolul 43 (în vigoare la 25.01.2022). Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat este compusă din 11 membri, cu o vechime în profesie de cel puțin 5 ani, dintre care 6 membri sunt aleși de Congres, iar 5 membri - de barouri: doi avocați sunt aleși de baroul care are cea mai mare normă de reprezentare și câte un avocat - din partea celorlalte barouri. Una și aceeași persoană poate fi membru al Comisiei de licențiere a profesiei de avocat cel mult 2 mandate

consecutive. Comisia de licențiere a profesiei de avocat: a) adoptă hotărâri privind admiterea la examene; b)organizează examenele de admitere la stagiu și de calificare; c) aprobă rezultatele examenelor de admitere la stagiu și adoptă hotărâri privind admiterea la stagiul profesional; d) aprobă rezultatele examenelor de calificare și adoptă hotărâri privind admiterea în profesie. Ședințele Comisiei de licențiere a profesiei de avocat se consideră deliberative dacă la ele participă cel puțin 9 membri. Exercitarea atribuțiilor Comisiei de licențiere a profesiei de avocat prevăzute la alin. (3) lit. c) și d) este reglementată de statutul profesiei de avocat. Hotărârile Comisiei de licențiere a profesiei de avocat se publică pe pagina web oficială a Uniunii Avocaților, la rubrica ”Actele UA recente ”, în termen de 24 de ore de la adoptare. Participantul la examenul de admitere la stagiu sau la examenul de calificare are acces la lucrarea proprie și poate face copii de pe aceasta. Hotărârile Comisiei de licențiere a profesiei de avocat pot fi contestate, în termen de 3 zile de la publicare, la Comisia de soluționare a contestațiilor. Hotărârile Comisiei de Licențiere a profesiei de avocat se contestă în instanța de contencios administrativ în conformitate cu prevederile Codului administrativ.

Regulamentul de organizare și funcționare a Uniunii Avocaților, aprobat prin hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților din 27.05.2016. Articolul 40. Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat: a) adoptă hotărâri privind admiterea la examene; b) organizează examenele de admitere la stagiu; c) aprobă rezultatele examenelor de admitere la stagiu; adoptă hotărâri privind admiterea la stagiul profesional; e) organizează examenele de calificare (admitere în profesie); f) aprobă rezultatele examenelor de calificare (admitere în profesie); g) aprobă hotărâri privind admiterea în profesie; d) alte atribuții stabilite de Lege sau Statutul profesiei de avocat; Hotărârile Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat pot fi contestate în contencios administrativ în partea ce ține de procedura de organizare a examenelor. Calificativul acordat nu poate fi contestat.

Articolul 42. Ședințele Comisiei sunt convocate de președintele acesteia ori la propunerea majorității simple a membrilor săi de câte ori este necesar, dar cel puțin o dată în lună.

Codul de procedură civilă. Articolul 12. Soluționarea cauzelor civile în temeiul legislației Republicii Moldova. Instanța judecătorească soluționează cauzele civile în temeiul Constituției Republicii Moldova, al tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, al hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului, al hotărârilor Curții Constituționale, al legilor organice și ordinare, al hotărârilor Parlamentului, al decretelor Președintelui Republicii Moldova, al hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, al actelor normative ale ministerelor, ale altor autorități administrative centrale și ale autorităților administrației publice locale. în cazurile prevăzute de lege, instanța aplică uzanțele dacă acestea nu contravin ordinii publice și bunelor moravuri. Dacă, la judecarea cauzei civile, se constată că o lege sau un alt act normativ nu corespunde unei legi sau unui alt act normativ cu o putere juridică superioară, instanța aplică normele legii sau ale altui act normativ care are putere juridică superioară. În cazul inexistenței normei de drept care să reglementeze raportul litigios, instanța judecătorească

aplică norma de drept care reglementează raporturi similare (analogia legii), iar în lipsa unei astfel de norme, se conduce de principiile de drept și de sensul legislației în vigoare (analogia dreptului). Nu se admite aplicarea prin analogie a normei de drept care derogă de la dispozițiile generale, restrânge drepturi sau stabilește sancțiuni suplimentare. Dacă în tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sunt stabilite alte reglementări decât cele prevăzute de legislația internă, instanța, la judecarea cauzei, aplică reglementările tratatului internațional.

Cu privire la pretențiile reclamantului privind dezacordul cu pct. 6)-12) din Hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 37/2/2022 din 08 februarie 2022, în prim plan, menționează că, în pofida faptului că potrivit art. 2 alin. (1) al Legii nr. 13/2022, „...prevederile prezentei legi sunt aplicabile și față de persoanele care au cerut admiterea în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (2) din Legea nr.1260/2002 cu privire la avocatură, până la intrarea în vigoare a prezentei legi, dacă o decizie pe marginea acestor cereri nu a fost luată până la intrarea în vigoare a prezentei legi..” reține că, neexaminarea în termen de 30 de zile a cererii reclamantului, dar și neinformarea acestuia după expirarea acestui termen imperativ, constituie o încălcare a normelor legale expuse supra, care nu poate fi imputată reclamantului, or, anume această abatere a Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat de la cerințele legale, a determinat neadoptarea unei decizii pe marginea cererii solicitantului, până la intrarea în vigoare a modificărilor operate prin legea nr. 13/2022 din 21 ianuarie 2022, în vigoare din 25 ianuarie 2022. În context, o decizie pe marginea cererii reclamantului nu a fost luată până la intrarea în vigoare a noilor prevederi legale (25 ianuarie 2022), în pofida faptul că cererea de accedere în profesia de avocat din 28 octombrie 2021, adresată Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat, urma a fi examinată până la 28 noiembrie 2021, ceea ce a pus într-o situație defavorabilă reclamantul decăzându-l de posibilitatea de a face uz de dreptul său legal prevăzut la art. 10 alin. (2) lit. d) din Legea cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022).

Potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) din Codul civil, ”...Legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare...”. Or, la examinarea prezentei cereri instanța urmează să ia în considerare, inclusiv faptul că potrivit pct. 13 din Decizia de confirmare a deciziei Curții Constituționale nr. 14 din 07 februarie 2022, adoptată la 15 februarie 2022, în care este stipulat că, stabilirea unei încălcări a dreptului la respectarea vieții private prin excluderea dreptului de a accede în profesia de avocat în baza articolului 10 alin.(2) din Legea cu privire la avocatură (în redactarea de până la intrarea în vigoare a modificărilor) depinde de o analiză de la caz la caz, analiză care are un caracter concret, nu abstract. Curtea Constituțională nu analizează cazuri concrete. Curtea admite că în unele cazuri ar putea fi incident și încălcat dreptul în discuție; în altele ar putea fi doar incident, însă nu și încălcat dreptul; în altele nu ar fi incident și, prin

urmare, nu ar fi încălcat acest drept. Ține de competența instanțelor de drept comun să evalueze dacă, într-un caz particular, se poate vorbi despre incidența dreptului la viața privată al vreunui solicitant de licență de avocat și de o încălcare a acestui drept ca urmare a refuzului de a-l accepta în profesie, inclusiv prin aplicarea retroactivă a legii. În Hotărârea nr. 26 din 23 mai 2002, Curtea a menționat că principiul neretroactivității legii nu este un principiu cu caracter absolut. Teoria dreptului admite excepții de la principiul neretroactivității legii, cum ar fi legile interpretative, precum și normele juridice în care legislatorul a stabilit expres că ele se vor aplica retroactiv. în acest context, deși pentru certitudinea juridică este dezirabil ca legile să nu retroactiveze, Constituția nu interzice, per se, adoptarea unor legi civile retroactive. în acest sens, Plenul notează că, în baza principiului subsidiarității, judecătorii naționali au rolul de protectori principali ai drepturilor garantate de Convenția Europeană și prin urmare, ei dețin competenta aplicării directe a Convenției într-un caz concret în care printr-o lege retroactivă ar putea fi încălcat vreun drept fundamental. Caracterul retroactiv al unei legi care interferează cu un drept fundamental constituie doar un element al analizei efectuate la punerea în balanță a principiilor concurente. Judecătorii de drept comun sunt cei care dau pondere acestui element și stabilesc dacă prin retroactivitatea unei legi a fost încălcat sau nu vreun drept fundamental al unei persoane concrete... ”.

Potrivit art. 35 din Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, Uniunea Avocaților este organul de autoadministrare al avocaților, din care fac parte toți membrii barourilor din țară și are sediul în municipiul Chișinău. Mai mult, în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (4) din Legea nr. 1260-XV cu privire la avocatură din 19.07.2002, hotărârile Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat pot fi contestate în contencios administrativ.

Potrivit prevederilor art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 36 alin. (6) din Legea nr. 1260 din 19.07.2002, în cadrul Uniunii Avocaților se constituie și funcționează:

a) Comisia de licențiere a profesiei de avocat;
b) Comisia pentru etică și disciplină;
c) Comisia de cenzori;
d) Secretariatul.

Potrivit art. 13 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului - „dreptul la un remediu efectiv”, orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Totodată, remarcă jurisprudența CtEDO, care a concluzionat că art. 6 era aplicabil într-o cauză referitoare la controlul jurisdicțional al numirii unei președinte de instanță (Tsanova-

Gecheva împotriva Bulgariei, pct.84-85). Admițând că, deși art. 6 nu garanta dreptul de a fi promovat sau de a ocupa un post în funcție publică, Curtea a observat, totuși, că dreptul la o procedură de recrutare sau promovare legală și echitabilă sau dreptul de acces egal la un post și la funcția publică puteau fi considerate în mod întemeiat drepturi recunoscute de legislația internă, în măsura în care instanțele interne le-au recunoscut existența și au examinat motivele invocate de părțile interesate în acest sens [a se vedea, Majski împotriva Croației (nr. 2), pct.50; Fiume împotriva Italiei, pct.35].

Consideră că la examinarea cererii, se impune reieșind inclusiv din actele descrise supra, constatarea faptului că subsemnatul întrunește condițiile impuse de legiuitor, reglementate la art. 10 alin. (2) și (3), art. 21 alin.(1) lit. b) - f) și alin. (3) lit. a) și b) și art. 22 din Legea nr. 1260-XV cu privire la avocatură din 19 iulie 2002 cu modificările ulterioare.

În contextul actelor normative naționale și internaționale menționate, se reiterează că reclamantul activează în organele Procuraturii din anul 2009 până în prezent, fiind absolvent al Institutului Național al Justiției în anul 2009, potrivit cazierului judiciar nu are antecedente penale, în cadrul activității careva fapte ce ar constitui abateri grave nu ar fi fost constatate, nu a fost stabilit să fi încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale omului. Astfel, deoarece solicitantul licenței de avocat Brînza Ion în anul 2009 a absolvit Institutul Național al Justiției, adică cu trecerea unui termen de peste 10 ani deja, sunt întrunite condițiile legale de a solicita și a i se elibera licența de avocat în condițiile lit. d), alin. (2) art. 10 din Legea cu privire la avocatură, (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr.13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022) care stipulează că: Sunt scutite de efectuarea stagiului profesional și de examenul de calificare persoanele care au cel puțin 6 ani vechime în muncă neîntreruptă în funcția de judecător sau procuror, fiind absolvenți ai cursurilor de formare inițială a judecătorilor sau procurorilor din cadrul Institutului Național al Justiției. În această ordine de idei, legiuitorul nu a introdus în lege condiția obligatorie - până la expirarea a 6 luni de la demisia din funcția de procuror sau judecător, cum ar fi în cazurile stipulate la literele b)-c) ale alin. (2) din art. 10 din Legea cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), condițiile cumulative în cazul de față fiind: a) absolvirea cursurilor de formare inițială a judecătorilor sau procurorilor din cadrul Institutului Național al Justiției b) au cel puțin 6 ani vechime în muncă neîntreruptă în funcția de judecător sau procuror, condiții pe care solicitantul de licență le întrunește întocmai.

Potrivit art. 11 alin. (1) din Legea cu privire la avocatură, profesia de avocat este incompatibilă cu:

a) oricare funcție publică sau de demnitate publică;

b) activitatea de notar și cea de executor judecătoresc;

c) alte activități ce lezează demnitatea ori independența profesiei de avocat sau bunele moravuri.

Prin urmare, consideră că reclamantul urmează a fi admis în profesia de avocat, or art. 12 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură, prevede că: după primirea licenței, avocatul este în drept să desfășoare activitatea de avocat doar după: a) depunerea jurământului; b) înregistrarea unei forme de organizare a activității de avocat în condițiile art. 32. Prin urmare, după înlăturarea stării de incompatibilitate, precum și după depunerea jurământului și a înregistrării unei forme de organizare a activității de avocat corespunzătoare reclamantul va putea desfășura activitatea de avocat.

Cu privire la pretențiile reclamantului privind dezacordul cu pct. 13)-17) din Hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 37/2/2022 din 08 februarie 2022. Astfel, la etapa solicitării admiterii în profesia de avocat, dreptul de a exercita activitatea de avocat potrivit art. 12 nu este încă obținut, respectiv dreptul de a fi angajat în câmpul muncii nu trebuie apreciat ca o incompatibilitate în sensul art. 11 din Legea cu privire la avocatură. Or, profesia de avocat este compatibilă cu orice funcție retribuită la etapa adresării sau depunerii cererii de admitere în profesia de avocat, în caz contrar s-ar încălca dreptul la muncă și protecția muncii, statuat la art. 43 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, dreptul la viața privată, garantat la art.8 din CEDO, dar și dreptul la muncă asigurat de normele și convențiile internaționale enunțate capitolul II al prezentei cereri.

Relatează că, problema de drept în prezenta speță scoate în evidență distincția care trebuie avută în vedere atunci când eventualii candidați solicită obținerea licenței de avocat. Această distincție reiese din chiar conținutul Legii cu privire la avocatură și anume: Capitolul III. Admiterea în profesia de avocat și Capitolul IV. Licențierea profesie i de avocat. Or, la etapa admiterii în profesia de avocat nu există încă certitudinea posibilității reale de a exercita această profesie, ci numai la etapa licențierii propriu-zise apare acest drept, adică când urmează îndeplinirea obligatorie a unor alte condiții, precum: adresarea cererii scrise Ministerului Justiției privind eliberarea licenței; înregistrarea unei forme de organizare a activității de avocat in condițiile art.31 din Legea „cu privire la avocatură”. Consideră cu certitudine că, normele de drept și anume art. 10 alin. (2) (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022) coroborat cu art. 21 alin. (4) din Legea cu privire la avocatură, trebuie aplicate într-o așa manieră, încât să nu fie încălcat dreptul la muncă și dreptul la viața privată garantate de legislația națională, normele și convențiile internaționale enunțate capitolul II al prezentei cereri.

În caz contrar, în situația în care persoanele ce sunt incluse în prevederile art. 10 alin. (2) (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), s-ar retrage nemotivat din câmpul muncii, fiind impuse de normele imperative ce reglementează accederea în profesia de avocat, s-ar încălca flagrant dreptul la muncă și dreptul la viață privată. Mai mult, solicitanții ar fi lipsiți neîntemeiat și de alte drepturi ce decurg din cele descrise și anume: asigurarea materială a lor și a membrilor familiei acestora, dreptul la indemnizațiile și alocațiile din sistemul asigurărilor sociale de stat. În ipoteza

în care admiterea în profesia de avocat nu s-ar reuși din diverse motive, situație posibilă reieșind din condițiile impuse de lege și competențele Comisiei de licențiere, s-ar crea impedimente intereselor individuale ale candidaților în raport cu interesele publice necesare într-o societate democratică, disproporție ce se va imputa statului în eventualitatea unei adresări la CtEDO de reclamant. Or, practica CtEDO în asemenea circumstanțe este explicită, cum ar fi de exemplu cauza Mateescu contra României, Hotărâre din 14.01.2014. Astfel, în viziunea Curții europene, raportat la cazul reclamantului, va regăsi următoarele concluzii expuse la punctul 27 și anume: ”Având în vedere elementele menționate anterior, Curtea consideră că decizia autorităților de a condiționa exercitarea de către reclamant a profesiei de avocat de cariera medicală a acestuia, deși fusese deja acceptat în barou după ce promovase examenul de admitere, constituie o ingerință în exercitarea dreptului acestuia la respectarea vieții sale private”.

Analizând cele menționate supra, consideră că la data depunerii cererii de accedere nr. 2583/2021 din 28 octombrie 2021, se afla la etapa admiterii în profesia de avocat și nu la etapa licențierii propriu-zise, Comisia de licențiere a admis o ingerință în dreptul acestuia la viața privată, în speță, libertatea în alegerea profesiei în care dorește să activeze.

Consideră că, pentru a asigura proporționalitatea intereselor individuale în raport cu cele publice, Comisia de licențiere la etapa admiterii în profesia de avocat este în drept să admită în profesia de avocat solicitanții angajați în câmpul muncii în funcții retribuite, conform art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură, și nimic nu îngrădește retragerea licenței respective, în ipoteza in care solicitantul nu va respecta prevederile art. 11 din Lege, la etapa licențierii profesiei de avocat reglementată la Capitolului IV din aceeași Lege. Or, cele două etape de accedere in profesia de avocat prevăzute de legiuitor la Capitolului III și IV din Legea cu privire la avocatură, asigură respectarea art. 11 din Lege, pe de o parte, și dreptul la viața privată, inclusiv dreptul la exercitarea oricărei funcții retribuite, pe de altă parte. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a reafirmat în raport cu propria jurisprudență că, viața privată are un câmp larg care include în sine pe lângă celelalte aspecte, dreptul la dezvoltarea personală, libertatea de a decide in privința propriului viitor, posibilitatea de a-și dezvolta identitatea personală și socială a fiecărui individ, prin relaționarea cu cei din jurul său, că viața profesională face parte din zona de interacțiune între individ și ceilalți care, chiar și într-un context public, poate să țină de viața privată. Restricțiile aduse vieții profesionale pot intra în câmpul de aplicare al articolului 8 CEDO și atunci când au repercusiuni în modul în care individul își creează identitatea socială și profesională (cauza Campagnano vs. Italia, 77955/01).

Susține cu fermitate poziția potrivit căreia, Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat urma doar să verifice dacă reclamantul, după admiterea în profesia de avocat, dar înainte de a obține licența în corespundere cu art. 22 din Legea cu privire la avocatură, nu abuzează de acest drept, fiind antrenat în alte activități profesionale incompatibile cu statutul de avocat. Prin urmare, invocarea de către Comisia de licențiere a profesiei de avocat, a incompatibilității reclamantului care a solicitat admiterea în profesia de avocat în condițiile art. 10 alin. (2) din

Legea cu privire la avocatură (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), nu are temei legal, cu atât mai mult că cerința imperativă de neparticipare în alte activități profesionale, față de candidații scutiți de efectuarea stagiului profesional și de examenul de calificare, în lege nu este prevăzută și respectiv nu este interzisă. Totodată, Legea cu privire la avocatură nu specifică perioada de valabilitate a hotărârii adoptate de Comisia de licențiere a profesiei de avocat și nu impune o condiție de obținere a licenței într-un anumit interval de timp, adică persoana care corespunde cerințelor stipulate la art. 10 (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr.13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), constatată de comisie, este liberă să decidă momentul în care să obțină licența și respectiv, să obțină dreptul de a exercita profesia de avocat in condițiile art. 12 din Legea cu privire la avocatură.

Mai mult, reclamantul consideră că temeiul refuzului de a recunoaște dreptul ultimului de accedere în profesia de avocat, invocat de către Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat, pe motiv că solicitantul deține o funcție retribuită de procuror și nu a demisionat, nu poate fi reținut de instanța de judecată ca întemeiat și din următoarele considerente. Astfel, Legea cu privire la avocatură, cât și Statutul profesiei de avocat, enumeră doar activitățile incompatibile cu profesia de avocat, însă nu reglementează semnificația noțiunii de incompatibilitate, momentul instituirii stării de incompatibilitate, apariția situației de incompatibilitate pentru candidații care solicită accederea în profesia de avocat și se află în exercițiul funcției, existând lacune legislative în acest sens, însă cadrul legal existent permite soluționarea unei situații pentru care nu există o dispoziție în legea specială, care să o reglementeze în mod direct, prin aplicarea normelor ce reglementează situația cea mai asemănătoare, adică analogia legii. Potrivit art. 12 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în cazul inexistenței normei de drept care să reglementeze raportul litigios, de către instanța judecătorească urmează a fi aplicată norma de drept care reglementează raporturi similare (analogia legii), iar în lipsa unei astfel de norme, se va conduce de principiile de drept și de sensul legislației în vigoare (analogia dreptului). Nu se admite aplicarea prin analogie a normei de drept care derogă de la dispozițiile generale, restrânge drepturi sau stabilește sancțiuni suplimentare.

În speță, consideră că instanța urmează să aplice, prin analogie dispozițiile art. 3, art. 5 din Legea cu privire la statutul deputatului, cât și prevederile hotărârii Curții Constituționale nr. 21 din 24 iunie 2015 pentru interpretarea art. 69 alin. (2), art. 70 alin. (1) art. 99 și art. 100 din Constituția Republicii Moldova (incompatibilitățile deputaților).

Astfel, potrivit art. 3 din Legea cu privire la statutul deputatului, mandatul de deputat este incompatibil cu: a) funcția de Președinte al Republicii Moldova; b) funcția de membru al Guvernului; c) funcția de Avocat al Poporului, de Avocat al Poporului pentru drepturile copilului; cl) funcția de ales local; d) exercitarea oricărei alte funcții remunerate, inclusiv a funcției acordate de un stat străin sau organizație internațională, cu excepția activității didactice și științifice desfășurate in afara programului stabilit de Regulamentul Parlamentului.

Potrivit art. 5 din Legea enunțată, deputatul care se află în unul din cazurile de incompatibilitate, prevăzute la art. 3, va demisiona, în termen de 30 de zile de la data validării mandatului, din funcția incompatibilă cu mandatul de deputat. La fel se va proceda și în cazul apariției situației de incompatibilitate în condițiile art. 4. Dacă deputatul care se află in unul dintre cazurile de incompatibilitate nu a respectat condițiile menționate la alin. (1), mandatul lui încetează de drept la expirarea termenului prevăzut la alin. (1).

În conformitate cu pct. 34) -35) din Hotărârea Curții Constituționale nr. 21 din 24 iunie 2015 pentru interpretarea art. 69 alin. (2), art. 70 alin. (1), art. 99-100 din Constituția Republicii Moldova, „semnificația noțiunii de incompatibilitate constă în interdicția prevăzută de lege de a cumula două funcții, în vederea asigurării independenței de acțiune a persoanei ce ocupă o funcție publică, a evitării concentrării de către una și aceeași persoană a unor prerogative excesive, precum și a ocrotirii integrității profesionale și morale a acesteia ”, Curtea reține că, incompatibilitatea se instituie din momentul dobândirii funcției și presupune o perioadă de timp în decursul căreia titularul funcției este obligat să aleagă între prima funcție și cea nouă.

Potrivit pct. 77-78 din hotărârea enunțată, „Curtea distinge apariția situației de incompatibilitate și pentru deputații aflați în exercițiul funcției. Astfel, Curtea constată că pentru deputatul care se află in exercițiul funcției și ulterior optează pentru o altă funcție situația de incompatibilitate va apărea din momentul intrării în exercițiul celeilalte funcții. Curtea reține că persoana care a fost aleasă în funcția de deputat și se află în situația de incompatibilitate, până la expirarea termenului prevăzut de lege pentru încetarea situației de incompatibilitate, va opta între mandatul de deputat și funcția care generează incompatibilitatea, demisionând din una dintre funcții”. Potrivit pct. 79 din hotărârea menționată, în termen de 30 de zile de la apariția incompatibilității, deputatul va demisiona din funcția incompatibilă cu mandatul și, viceversa, dacă deputatul decide să rămână in funcția anterioară, el urmează să demisioneze din funcția de deputat și să depună cererea de demisie.

În conformitate cu pct. 98-99 din hotărârea enunțată, „...situația de incompatibilitate pentru persoanele nou alese în funcția de deputat în Parlament apare din momentul validării mandatului de deputat de către Curtea Constituțională, iar pentru deputății aflați în exercițiul funcției - din momentul intrării în exercițiul unei alte funcții retribuite sau al survenirii altor situații de incompatibilitate, în condițiile legii. De la data apariției situației de incompatibilitate, în termenul instituit de lege, deputatul va opta între mandatul de parlamentar și altă funcție, având opțiunea de a demisiona din una din funcții.

Susține că, potrivit normelor de drept enunțate, legiuitorul a prevăzut două modalități de încetare a situației de incompatibilitate: demisia în termen (de 30 zile din funcția incompatibilă și suspendarea contractului de muncă în perioada de exercitare a mandatului, fiind însă stabilit cu certitudine că pentru înlăturarea stării de incompatibilitate, persoanei urmează a-i fi acordat un termen rezonabil pentru a se determina în ce calitate va activa în continuare, or va exercita în continuare funcția deținută, inclusiv de procuror, cu suspendarea licenței sau va demisiona din

funcțiile enunțate. Prin urmare, în circumstanțele în care Legea cu privire la avocatură, nu prevede momentul instituirii stării de incompatibilitate și termenul de înlăturare a ei, urmează a fi aplicate, prin analogie, prevederile Hotărârii Curții Constituționale, care reglementează situația cea mai asemănătoare cu litigiul în speță, or Curtea Constituțională s-a expus pe marginea problemelor abordate, precizând regimul juridic al incompatibilităților, momentul apariției stării de incompatibilitate, efectele situației de incompatibilitate, precum și modalitățile de încetare a stării de incompatibilitate.

Concluzionează că, în speță neaplicarea prevederilor hotărârii Curții Constituționale, coroborate cu prevederile Legii cu privire la avocatură și interpretarea în mod restrictiv a prevederilor art. 10 alin. (2) (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022) din aceeași Lege, ar duce la încălcarea dreptului la muncă și dreptului la viața privată ale reclamantului, garantate de Constituția Republicii Moldova, CEDO, Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale, Carta Socială Europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 03 mai 1996, în special în situația în care aplicarea exclusivă a acestor prevederi restrânge drepturile candidaților, în speță a reclamantului Brînza Ion, care solicită accederea în profesia de avocat.

Corespunzător, solicitantul accederii în profesia de avocat urmează după accederea în profesia de avocat și eliberarea ulterioară a licenței de avocat, să decidă în conformitate cu normele de drept enunțate, suspendarea licenței, sau demisia din funcția incompatibilă, într-un termen rezonabil, posibil și cel de 30 zile prevăzut de Legea cu privire la statutul deputatului și hotărârea Curții Constituționale nr. 21 din 24 iunie 2015, or de la data apariției situației de incompatibilitate, în termenul instituit de legea enunțată, adică de 30 zile titularul funcției ar fi obligat să aleagă între prima funcție și cea nouă.

În acest sens, sunt discriminatorii și situațiile în care avocații acced în funcția de procuror sau judecător, suspendându-și activitatea de avocat, însă nefiindu-le retrase licențele, ci doar suspendate pe durata existenței acestei stări de incompatibilitate. Totodată reiterează, că cererea privind admiterea în profesia de avocat și eliberarea licenței privind exercitarea acestei profesii, a fost depusă după cum a fost menționat la Uniunea Avocaților la 28 octombrie 2021. Drept urmare, instanței de judecată îi revine rolul în continuare de a soluționa pretențiile reclamantului, cu constatarea faptelor de întrunire a cerințelor legale prevăzute de lege pentru accedere în profesia de avocat, anularea hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din cadrul Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, publicată pe pagina web oficială a UAM din Republica Moldova la 09 februarie 2022 și cu obligarea Comisiei de licențiere de a adopta actul individual favorabil de admitere în profesie cu eliberarea licenței corespunzătoare.

Cu referire la respectarea termenelor de depunere a cererii prealabile și în instanța de judecată, afirmă că la 28 octombrie 2021 a formulat și depus în adresa Comisiei de

Licențiere a Profesiei de Avocat o cerere înregistrată în cancelarie cu nr. 2583/2021 prin care în conformitate cu ordinea prevăzută la art. 10 alin. (2) lit. d), 21 alin.(1) lit. b)-f) și 22 din Legea nr. 1260-XV cu privire la avocatură din 19 iulie 2002 (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial la 25 ianuarie 2022), a solicitat admiterea în profesia de avocat, cu anexarea în acest sens a actelor necesare pentru eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat, potrivit anexei, care justifică întrunirea cerințelor legale în acest sens. Astfel, după expirarea a mai mult de 30 zile de la data depunerii cererii (28 octombrie 2021), aceasta nu a fost examinată și nici nu a informat solicitantul despre decizia autorității publice căreia s-a adresat cu cererea pentru emiterea unui act administrativ individual, fapt ce a determinat încălcarea drepturilor fundamentale prevăzute de lege.

Ulterior, prin hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, publicată pe pagina web oficială a UAM la 09 februarie 2022, adică peste termenul imperativ prevăzut de lege, cererea înregistrată cu nr. 2583/2021 din 28 octombrie 2021, a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată, prin hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, prin care a fost respinsă cererea nr. 2583/2021 din 28 octombrie 2021, a fost explicat dreptului persoanei despre modul și condițiilor de atac a acesteia, adică direct în Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) în termen de 30 de zile de la publicarea pe pagina web oficială a UAM, iar hotărârea întemeindu-se pe prevederile art. 209 din Codul administrativ.

Astfel, în termenul prevăzut în hotărârea din 08 februarie 2022, a fost depusă cererea de chemare în judecată, prin care fost contestată hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr.11/2/2022 din 08 februarie 2022. În baza încheierii din 09 iunie 2022, Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a dispus declararea ca inadmisibilă acțiunea de contencios administrativ formulată de Brînza Ion împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, încât nu a fost respectată procedura prealabilă.

Ulterior, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2022, recursul reclamantului Brînza Ion, a fost respins cu menținerea fără modificări a încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 09 iunie 2022. Instanța constatând că, potrivit art. 43 alin. (3) lit. d) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260-XV, Comisia de licențiere a profesiei de avocat: d) aprobă rezultatele examenelor de calificare și adoptă hotărâri privind admiterea în profesie. Aliniatul (4) al aceluiași articol statuează că, hotărârile Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat pot fi contestate, în termen de 3 zile de la publicare, la Comisia de soluționare a contestațiilor. Hotărârile Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat se contestă în instanța de contencios administrativ în conformitate cu prevederile Codului administrativ. Astfel, reieșind din prevederile legale enunțate supra, judecătorul a concluzionat că, atât Legea cu privire la avocatură nr. 1260-XV, cât și prevederile Codului administrativ, impune respectarea obligatorie a procedurii prealabile, prin depunerea unei cereri la autoritatea publică emitentă, cu scopul

verificării legalității actului administrativ contestat, inclusiv acțiunilor realizate de aceasta în cadrul procedurii administrative.

Din sensul prevederilor legale enunțate rezidă că hotărârea Comisiei, se contestă în instanța de contencios administrativ cu respectarea exigențelor legale prevăzute în Codul administrativ, care impune în mod imperativ respectarea căii prealabile extrajudiciare de tranșare a litigiului, cu excepțiile reflectate în art. 163 din Codul administrativ, care nu sunt incidente în speță. Tot instanța a constatat că, procedura prealabilă a fost concepută ca o cale ce poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține mai rapid rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau interesului legitim vătămat fără mijlocirea instanței. La fel, procedură prealabilă reprezintă un avantaj pentru reclamant, în sensul că organul emitent al actului sau organul ierarhic superior al acestuia pot verifica și dispune asupra actului atacat atât în ceea ce privește legalitatea, cât și oportunitatea acestuia, în timp ce instanțele judecătorești nu se pot pronunța decât asupra legalității actului atacat injustiție.

Prin urmare, art. 43 din Legea cu privire la avocatură, nu indică asupra posibilității adresării nemijlocite în instanța de judecată în maniera reglementată de art. 163 lit. c) din Codul administrativ. Derogări de la aplicabilitatea prevederilor Codului administrativ sunt admisibile numai în limitele exigențelor legale cumulative prevăzute de art. 2 alin. (2) din Codul administrativ. Din norma legală citată rezidă, însă că numai anumite aspecte pot fi reglementate prin derogare de la Codul administrativ, și dacă se întrunesc cumulativ patru condiții: 1. domenii specifice de activitate; 2. norme legislative speciale derogatorii; 3. reglementarea derogatorie să fie absolut necesară; 4. reglementarea să nu contravină esenței (principiilor) Codului administrativ.

În această ordine de idei, reieșind din prevederile normelor sus-citate, judecătorul a concluzionat că, deși nu este indicat expres în Legea specială faptul că hotărârea Comisiei se contestă în prealabil la autoritatea ce a emis-o, dar din sensul normei enunțate rezultă acest fapt, prin urmare reclamantul urmează să aplice prevederile art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, care indică clar că, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. De asemenea, instanța a conchis că în hotărârea Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022, pârâtul a indicat că hotărârea poate fi contestată la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) în termen de 30 zile. Art. 165 alin.(2) din Codul administrativ, statuează că, dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrative ori a respingerii petiției. Ca urmare, la 18 noiembrie 2022, reclamantul s-a adresat cu cerere prealabilă către autoritatea publică, după care cu o reamintire la 13 decembrie 2022, însă până la moment aceasta nu a fost examinată, or o asemenea informație nu a fost comunicată.

În drept, prezenta cerere de chemare în judecată, a fost întemeiată pe prevederile art. 43 din Constituția Republicii Moldova; art. 2-7, 10, 20, 22, 23, 25, 26-27, 33, 38-40, 42-44, 50, 60-64, 118-120, 141-143, 163, 189, 191, 196, 204, 206, 207-209, 211-212, 218, 224 din Codul administrativ; art. 7 din Codul civil; art. 1-2, 12, 14, 19, 22, 26, 32, 38, 55, 85, 90, 96, 166-167, 277-278 din Codul de procedură civilă; pe prevederile relevante din Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea Generală a ONU prin Rezoluția 217 A (III) din 10 decembrie 1948; Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale, adoptat și deschis spre semnare de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 16 septembrie 1996 prin Rezoluția 2200 A (XXI); Carta Socială Europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 03 mai 1996, ratificată de către Republica Moldova prin Legea nr. 484 din 28 septembrie 2001; Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, semnată la Roma 04 noiembrie 1950.

Uniunea Avocaților din Republica Moldova și-a expus opinia scrisă pe marginea acțiunii de contencios administrativ prin **referința** anexată la materialele cauzei, solicitând respingerea acțiunii formulate de reclamant ca fiind neîntemeiată. (f.d. 44-57)

În ședința de judecată, Brînza Ion a susținut acțiunea în sensul formulat și a pledat pentru admiterea acesteia.

În ședința de judecată, reprezentantul Uniunii Avocaților din Republica Moldova, avocatul Zaharia Procopie nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o

acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările reclamantului se circumscriu acțiunii în obligare (art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ și art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ) care sunt susceptibile examinării de către instanțele de contencios administrativ. Or, partea reclamantă pretinde emiterea de către autoritatea publică pârâtă a unui act administrativ individual favorabil ce vizează acordarea licenței de avocat.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Reclamantul a formulat cerere prealabilă în vederea tranșării extrajudiciare a litigiului judiciar – 18 noiembrie 2022.

4. Corelând data înaintării cererii prealabile, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă întrunirea termenului legal de valorificare a acțiunii. În acest aspect se va consemna că reclamantul a formulat cerere prealabilă la 18 noiembrie 2022, iar răspuns din partea autorității publice nu a fost oferit, respectiv este incidentă prevederea art. 165 alin. (1) din Codul administrativ, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Dacă autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului. De altfel, conform art. 209 din Codul administrativ, (1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acţiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă. Deci, din perspectiva normelor abordate cererea de repunere în termen devine desuetă.

5. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, judecătorul constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un ”tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de

practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentinţelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însuşirea motivelor şi concluziilor date de participanţii procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui "terţ imparţial" în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de "act administrativ" este definită atât în legislaţia autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepţiunea reglementărilor enunţate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcţii judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii;

dispunerea de către instanţe de un set destul de îngust de mijloace şi metode de exercitare a controlului, care, de asemenea, sunt limitate de lege; lipsa posibilităţilor de executare de sine stătătoare coercitivă a deciziilor judiciare.

Conform **art. 10 din Legea cu privire la avocatură**, profesia de avocat poate fi exercitată de persoana care are cetăţenia Republicii Moldova, în privinţa căreia nu a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, are diplomă de licenţiat în drept sau echivalentul acesteia, se bucură de o reputaţie ireproşabilă şi a fost admisă în profesia de avocat după efectuarea stagiului profesional şi susţinerea examenului de calificare.

Sunt scutite de efectuarea stagiului profesional persoanele care au cel puţin 10 ani vechime în muncă în funcţia de judecător sau procuror, dacă, în termen de 6 luni de la demisia din funcţia respectivă, au solicitat participarea la examenul de calificare.

Persoanele scutite de efectuarea stagiului profesional, până la participarea la examenul de calificare, sunt obligate să urmeze cursuri, în volum de cel puţin 20 de ore, în cadrul Centrului de Instruire a Avocaţilor, privind etica şi deontologia avocaţilor, administrarea profesiei şi din alte domenii stabilite în statutul profesiei de avocat.

Persoana nu are reputaţie ireproşabilă şi nu poate fi admisă la examen, nici nu i se eliberează licenţa pentru exercitarea activităţii de avocat dacă:

a) a fost condamnată pentru infracţiuni grave, deosebit de grave, excepţional de grave săvârşite cu intenţie, chiar dacă au fost stinse antecedentele penale;

b) are antecedente penale nestinse pentru comiterea altor infracţiuni sau interdicţii aplicate pentru comiterea acestora;

c) i-a fost retrasă licenţa pentru exercitarea profesiei de avocat;

d) a plecat din funcţia de judecător, procuror, notar, executor judecătoresc, administrator autorizat, consultant juridic, funcţionar public sau din alte organe din domeniul dreptului în circumstanţe care nu sunt onorabile;

e) are un comportament sau desfăşoară o activitate care nu este compatibilă cu normele Codului deontologic al avocatului;

f) a comis un abuz prin care a încălcat drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, stabilit prin hotărâre judecătorească emisă de instanţele naţionale sau internaţionale.

Potrivit **art. 12 din Legea cu privire la avocatură**, pentru desfăşurarea activităţii de avocat, solicitantul care a susţinut examenul de calificare adresează o cerere scrisă ministrului justiţiei privind eliberarea licenţei pentru exercitarea profesiei de avocat.

După primirea licenţei, avocatul este în drept să desfăşoare activitatea de avocat doar după:

a) depunerea jurământului;

b) înregistrarea unei forme de organizare a activităţii de avocat în condiţiile art. 32.

În acord cu **art. 20 din Legea cu privire la avocatură**, pentru a fi admisă în profesie, persoana susţine examenul de calificare în faţa Comisiei de licenţiere a profesiei de avocat. A

promovat examenul persoana care a acumulat cel puţin punctajul minim stabilit în statutul profesiei de avocat.

Persoana care a efectuat stagiul profesional şi nu a promovat examenul de calificare poate participa la alte două examene de calificare. Dacă nu promovează de trei ori examenul de calificare, aceasta va fi admisă în profesie în condiţiile art.18 şi 19.

Persoanele scutite de efectuarea stagiului profesional conform art.10 alin.(2) sunt obligate, sub sancţiunea decăderii din drept, să se prezinte la examenul de calificare în termen de un an de la solicitarea de a fi admis în profesie. Acest termen se prelungeşte de Consiliul Uniunii Avocaţilor, pentru o durată rezonabilă, în cazul în care constată imposibilitatea persoanei de a respecta condiţiile art.10 alin.(3), în circumstanţe care nu depind de voinţa acesteia, sau imposibilitatea organizării în acest termen a cel puţin unui examen de calificare. În cazul nesusţinerii examenului, persoana care doreşte să-l susţină repetat este obligată să se prezinte la examenul de calificare imediat următor. Dacă nu promovează de două ori examenul de calificare, aceasta va fi admisă în profesie în condiţiile art.18 şi 19.

Modul de organizare a examenului de calificare se stabileşte în statutul profesiei de avocat.

Modul de elaborare a speţelor şi a subiectelor pentru examenul de calificare, precum şi de apreciere a răspunsurilor candidaţilor este prevăzut în statutul profesiei de avocat.

Rezultatele examenelor de calificare sînt aprobate prin hotărîre a Comisiei de licenţiere a profesiei de avocat şi se publică, în cel mult 3 zile, pe pagina web oficială a Uniunii Avocaţilor, la rubrica "Actele UA recente".

Hotărîrea privind admiterea în profesia de avocat se adoptă şi se comunică persoanei care a susţinut examenul de calificare în termen de 10 zile de la data susţinerii.

În corespundere cu **art. 21 din Legea cu privire la avocatură**, pentru admiterea la stagiul profesional, solicitantul prezintă Comisiei de licenţiere a profesiei de avocat:

a) cererea de primire la examenul de admitere la stagiu;

b) copia buletinului de identitate;

c) copia diplomei de licenţiat în drept sau a echivalentului acesteia;

d) copia carnetului de muncă, după caz;

e) cazierul judiciar;

f) certificatul medical;

g) avizul avocatului care acceptă să-i fie îndrumător;

h) declaraţia pe proprie răspundere, la care se anexează chestionarul de evaluare a bunei reputaţii;

i) copia diplomei de doctor în drept, după caz.

Pentru admiterea la examenul de calificare, avocatul stagiar prezintă Comisiei de licenţiere a profesiei de avocat:

a) cererea de admitere la examenul de calificare;

b) declaraţia despre faptul că în perioada stagiului profesional el nu a desfăşurat activităţi incompatibile cu profesia de avocat, specificate la art.11;

c) declaraţia pe proprie răspundere, la care se anexează chestionarul de evaluare a bunei reputaţii;

c^1) confirmarea privind susţinerea orelor de instruire iniţială;

d) raportul de activitate întocmit de către avocatul stagiar conform cerinţelor stabilite în statutul profesiei;

e) referinţa eliberată de avocatul îndrumător;

f) legitimaţia de avocat stagiar.

Pentru admiterea la examenul de calificare, persoanele specificate la art.10 alin.(2) prezintă Comisiei de licenţiere a profesiei de avocat actele menţionate la alin.(1) lit.b)–f) şi h) şi alin. (2) lit. a) şi c^1) din prezentul articol, precum şi actele care confirmă plecarea onorabilă din funcţiile menţionate la art.10 alin.(2).

Prezentarea unor acte ce conţin informaţii neveridice sau neprezentarea informaţiilor solicitate pentru confirmarea circumstanţelor menţionate la art.10 constituie temei pentru neadmiterea la examen, neadmiterea în profesie sau retragerea licenţei.

În concordanță cu **pct. 14 din Statutul profesiei de avocat**, dreptul de a desfăşura activitatea de avocat i se conferă, prin licenţă, doar persoanei care a susţinut examenul de calificare, s-a încadrat într-o formă de exercitare a profesiei şi a depus jurământul. Persoana care nu îndeplineşte condiţiile din punctul (1) al acestui articol nu are dreptul să fie înscrisă în Lista avocaţilor care au dreptul de a exercita profesia de avocat.

În conformitate cu **pct. 29 din Statutul profesiei de avocat**, licenţa pentru exercitarea profesiei de avocat, eliberată de Ministerul Justiţiei în condiţiile Legii, este unicul act care atestă admiterea în profesia de avocat şi confirmă statutul avocatului. Licenţa pentru exercitarea profesiei de avocat se eliberează de către Ministerul Justiţiei în termen de 10 zile de la data depunerii cererii. Licenţa pentru exercitarea profesiei de avocat se eliberează pe termen nelimitat şi este valabilă pe întregul teritoriu al Republicii Moldova. Hotărîrea privind refuzul de eliberare a licenţei pentru exercitarea profesiei de avocat poate fi atacată în contencios administrativ. Licenţa pentru exercitarea profesiei de avocat se eliberează contra unei plăţi în mărime de 450 de lei, achitate în una din băncile din Republica Moldova pe contul Ministerului Justiţiei.

Instanța reiterează că, prin **Legea nr. 13 din 21 ianuarie 2022 a fost modificat art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură**, fiind expus în următoarea redacție: *”Sunt scutite de efectuarea stagiului profesional persoanele care au cel puțin 10 ani vechime în muncă în funcția de judecător sau procuror, dacă, în termen de 6 luni de la demisia din funcția respectivă, au solicitat participarea la examenul de calificare.” Potrivit art. II alin. (1) din Legea nr. 13/2022, prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova. Potrivit art. II alin. (2) din Legea nr. 13/2022, prevederile prezentei legi sunt aplicabile și față de persoanele care au cerut admiterea în profesia de avocat în temeiul art.*

10 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură până la intrarea în vigoare a prezentei legi, dacă o decizie pe marginea acestor cereri nu a fost luată până la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Legea nr. 13/2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 13 din 25 ianuarie 2022 și respectiv este aplicabilă cazului deferit judecății.

Din perspectiva jurisprudenţei Curții Europene pentru Drepturile Omului, legea trebuie sa fie accesibilă persoanei în cauză şi să fie previzibilă sub aspectul consecinţelor sale (a se vedea şi *Hotărârea Amann împotriva Elveţiei*). În sensul Convenţiei, o normă juridică trebuie să îndeplinească două condiţii suplimentare: să fie accesibilă oricărei persoane, lucru care se realizează, de regulă, prin publicare; să fie enunţată cu claritate, astfel încît orice persoană să poată, în mod rezonabil, să îşi conformeze conduita cunoscînd consecinţele juridice ale faptelor sale. Această ultimă condiţie nu este îndeplinită, spre exemplu, atunci cînd norma legală nu prevede cu suficientă claritate condiţiile în care autorităţile statale pot să ia o anumită măsură, precum şi mijloacele de verificare a îndeplinirii condiţiilor. În lipsa unor garanţii procedurale, simpla existenţă fizică a normei legale nu este suficientă pentru a fi calificată drept lege, în sensul Convenţiei.

Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate şi claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încît să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale şi să prevadă, în mod rezonabil, în funcţie de circumstanţele cauzei, consecinţele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conţine o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situaţia dată, persoana poate pretinde că nu-şi cunoaşte drepturile şi obligaţiile.

În această ordine de idei, legea abordată supra întrunește criteriile de accesibilitate, previzibilitate și claritate.

De regulă, actele normative generează efectele de rigoare pentru viitor din momentul adoptării și publicării lor, până la desființarea lor în modul și condițiile prescrise de lege (abrogarea, modificare, desuetudine etc). Însă ca excepție, legile pot și retroactiva, în special când legea nou adoptată stabilește o asemenea posibilitate. (art. 73 din Legea privind actele normative) Acestea sunt principiile acțiunii legii în timp.

Cu titlu exemplificativ, în temeiul **art. 7 alin. (2)-(3) din Codul civil**, legea nouă este aplicabilă situaţiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare. De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepţia cazurilor în care legea nouă prevede altfel.

În continuare cu referire la aplicarea retroactivă a acestor prevederi legale, instanța de judecată va releva următoarele:

Potrivit **Hotărârii Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 26 din 23 mai 2002**, principiul neretroactivității legii nu este un principiu cu caracter absolut. În afară de prevederile art. 22 din Constituție, teoria contemporană a dreptului admite ca excepții de la principiul

neretroactivității legii, normele juridice cu caracter imperativ - legile imperative, precum și normele juridice în care legiuitorul a stabilit expres că ele se vor aplica retroactiv. Potrivit prevederilor art. 7 din Codul jurisdicției constituționale, orice act normativ, precumsi orice tratat internațional la care Republica Moldova este parte, se consideră constituțional până când neconstituționalitatea lui va fi dovedită în procesul justiției constituționale, cu asigurarea tuturor garanțiilor prevăzute de prezentul cod.

Din optica jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, nu-i este, în principiu, interzis puterii legislative să reglementeze, în materie civilă, prin noi dispoziții cu întindere retroactivă, drepturi care să decurgă din legile în vigoare. Cu toate acestea, art. 6 se opune ingerinței legiuitorului în administrarea justiției pentru a influența rezultatul juridic al unei proceduri pendinte în care autoritățile publice sunt părți – cu excepția unor „motive imperioase de interes general" [*Zielinski și Pradal și Gonzalez și alții împotriva Franței (MC), pct. 57; Scordino împotriva Italiei (nr. 1) (MC), pct. 126*].

Cu toate acestea, art. 6 § 1 nu are ca scop să prevină orice ingerință a autorităților publice într-o procedură juridică pendinte la care acestea sunt părți. În alte cauze, Curtea a recunoscut că argumentele invocate de statul pârât permiteau să se evidențieze interesul public clar și superior necesar pentru a justifica efectul retroactiv al legii [*National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society și Yorkshire Building Society împotriva Regatului Unit, pct. 112; ForrerNiedenthal împotriva Germaniei, pct. 64; OGIS-Institut Stanislas, OGEC Saint-Pie X și Blanche de Castille și alții împotriva Franței, pct. 71-72; EEG-Slachthuis Verbist Izegem împotriva Belgiei (dec.)]*.

În lumina art. 56 alin. (3) din Legea privind actele normative, intrarea în vigoare a actelor normative poate fi stabilită pentru o altă dată doar în cazul în care se urmăreşte protecţia drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, realizarea angajamentelor internaţionale ale Republicii Moldova, conformarea cadrului normativ hotărîrilor Curţii Constituţionale, eliminarea unor lacune din legislaţie sau contradicţii între actele normative ori dacă există alte circumstanţe obiective.

Analizând materialele dosarului administrativ în coroborare cu cadrul legal relevant, autoritatea publică just a conchis că reclamantul Brînza Ion nu întrunea exigențele legale pentru accederea în profesia de avocat, sub imperiul noilor prevederi legale reflectate la art. II alin. (2) din Legea nr. 13/2022, aplicabile cererilor pendinte cu privire la admiterea în profesia de avocat. Or, la data examinării prezentei proceduri administrative, lipsește temeiul legal care ar permite reclamantului să fie admis în profesia de avocat fără susținerea examenului de calificare. Mai mult, nici o decizie pe marginea cererii nu a fost luată până la intrarea în vigoare a prezentei legi, aici se va lua în considerare faptul că legislatorul a prevăzut expres despre necesitatea existenței unei decizii/act administrativ concret materializat, în privința cererii de accedere în profesia de avocat, exceptând așa-numitele acte administrative tacite.

Pe o altă undă de idei, neexaminarea în termenul prevăzut de lege a cererii reclamantului de admitere în profesia de avocat nu acreditează temeinicia pretențiilor sale formulate și impune admiterea acțiunii în obligare doar din motiv că reclamantul considera într-o manieră nejustificată că ”întrunește toate condițiile prevăzute de art. 10 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură”.

Pretinsa nesoluționare a cererii în termen nu poate constitui în sine un temei plauzibil și suficient pentru admiterea în profesie. Neexaminarea în termen a cererii de admitere în profesie nu acordă *per se* dreptul de a fi admis în profesie. O asemenea soluție trebuie să fie prevăzută de lege. Este elocvent în sensul dat art. 64 alin. (3) din Codul administrativ care prescrie că, prin derogare de la prevederile alin. (2), în cazurile prevăzute de lege, nesoluționarea în termen a unei cereri se consideră drept acceptare a acesteia. Totodată, conform art. 123 alin. (1) lit. b) și d) din Codul administrativ, o încălcare a prevederilor de formă și procedură, care nu duce la nulitatea actului administrativ individual, este neînsemnată atunci când motivarea necesară se recuperează ulterior de către autoritatea publică; decizia unei comisii, necesară pentru emiterea actului administrativ, se ia ulterior.

În speță, atât motivarea, cât și decizia Comisiei de Licențiere au fost emise *post factum*, la ședința de după constituire în cadrul căreia s-a examinat cererea candidatului sub toate aspectele, inclusiv sub aspectul reputației și compatibilității.

În virtutea dispozițiilor art. 64 alin. (2) din Codul administrativ, în cazul nesoluționării unei cereri în termen de 30 de zile, reclamantului i-a fost deschisă calea de exercitare a căii prealabile extrajudiciare de tranșare a litigiului și ulterioara adresare în contenciosul administrativ. Deci, se conchide că în privința reclamantului există un act administrativ individual defavorabil la momentul scurgerii celor 30 de zile de la înregistrarea cererii sale și în aceste circumstanțe nu se poate invoca depășirea termenului legal drept motiv pentru constatarea pretinsei ”neexaminări în termen” și nici nu se poate invoca ”neexaminarea în termen” și ”depășirea termenului legal”, drept temei pentru admiterea în profesia de avocat.

Sub auspiciile art. 195 din Codul administrativ și art. 123 din Codul de procedură civilă, instanța nu poate face abstracție de faptul că, ultima ședință a Comisiei de Licențiere a avut loc la data de 05 martie 2021, în legătură cu faptul că, prin decizia Curții de Apel Chișinău nr. 3r-970/20 din 18 februarie 2021 a fost suspendată executarea pct. 3, 4, 5 din Hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților din 09 noiembrie 2020 nr. UA/C/20/121, drept efect fiind imposibilă continuarea activității Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat.

În consecință, în vederea asigurării executării deciziei Curții de Apel Chișinău cu privire la suspendarea executării pct. 3-5 din Hotărârea nr. UA/C/20/121 din 09 noiembrie 2020, la data de 26 martie 2021 s-a adoptat Hotărârea nr. 05-04/26.03.2021 din 26 martie 2021, rectificată prin Hotărârea nr. 07-02/08.04.2021 din 08 aprilie 2021. Conform hotărârii menționate supra, s-a dispus suspendarea desfășurării concursului pentru alegerea membrilor Comisiei speciale pentru alegerea membrilor Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat și a concursului pentru alegerea

membrilor Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat, până la pronunțarea hotărârii instanței de judecată definitive și irevocabile în cauza nr. 3-3132/2020.

Ținând cont de faptul că, suspendarea a fost decisă de instanța de judecată la data de 18 februarie 2021, până la acel moment fiind puse în aplicare dispozițiile pct. 3-5 din Hotărârea nr. UA/C/20/121 din 09 noiembrie 2020, Consiliul Uniunii Avocaților la data de 26 martie 2021 a decis că efectele deja produse prin acest act nu pot fi anulate și că nici nu poate continua executarea în continuare a acestora, ceea ce a determinat încetarea activității Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat, a cărui mandat a fost prelungit din anul 2020 până în anul 2021 în temeiul dispozițiilor Statutului Profesiei de Avocat și a fost constatată imposibilitatea desfășurării în continuare a activității Uniunii Avocaților legate de admiterea la stagiul profesional în avocatură și în profesia de avocat, or nu exista un act judecătoresc care ar fi anihilat efectele juridice deja produse prin actul suspendat și de repunere sau reluare a activității Comisiei de Licențiere aleasă la 02 octombrie 2020.

În aceste circumstanțe obiective (existența deciziilor judecătorești și ale actelor administrative executorii și legale), a fost imposibilă desfășurarea în continuare a mandatului Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat, a cărui mandat în anul 2020 a fost prelungit prin dispozițiile Statutului Profesiei de Avocat, și nici nu a fost posibilă reluarea activității Comisiei de Licențiere.

În același timp, la data de 22 aprilie 2021 a fost adoptată Legea nr. 67/2021 pentru modificarea Legii nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, în vigoare din 14 iunie 2021, care dispunea în privința unei alte componențe a Comisiei de Licențiere a Profesiei de Avocat, o altă procedură a examenelor de calificare în profesia de avocat și obligarea Consiliului Uniunii Avocaților să aleagă o altă Comisie de Licențiere a Profesiei de Avocat, conform noilor reglementări, stabilind și un termen-limită în acest sens. Astfel, pentru organizarea conformă cu legea a următorului examen de calificare în profesia de avocat și pentru examinarea cererilor de admitere în profesia de avocat, a fost necesară sub imperiul noilor dispoziții legale în această materie, constituirea și crearea unei noi Comisii de Licențiere a Profesiei de Avocat și a Comisiei de Soluționare a Contestațiilor. Abia după alegerea unei noi Comisii de Licențiere în componență deplină, astfel încât să poată fi aleasă și conducerea acesteia, aprobarea actelor normative subsecvente reglementate de lege, devine posibilă activitatea Comisiei de Licențiere, inclusiv cea cu privire la examinarea cererilor de admitere în profesie a candidaților care sunt scutiți de efectuarea stagiului profesional și susținerea examenului de calificare.

Prin urmare, nici o decizie nu exista la momentul intrării în vigoare a Legii prenotate, iar autoritatea publică pârâtă se afla în imposibilitate obiectivă ineluctabilă de a soluționa cererea reclamantului și de a emite decizia corespunzătoare, cererea acestuia rămânând a fi pendinte, situație care a condiționat aplicarea noilor rigori legale pe care reclamantul însă nu le întrunea.

În concluzie, actul administrativ contestat - Hotărârea nr. 11/2/2022 din 08 februarie 2022 este legal și întemeiat, pe cale de consecință acțiunea de contencios administrativ deferită judecății este susceptibilă respingerii.

Raționamentele evidențiate supra, sunt suficiente pentru a concluziona asupra netemeiniciei acțiunii reclamantului, aspectele cu privire la compatibilitate și reputație neavând influență asupra soluției pe caz, deși în acest sens la dosarul administrativ au fost acumulate de partea pârâtă probe relevante care consolidează poziția ultimei. Totodată, nu există nici o dispoziție legală care ar justifica restituirea în beneficiul reclamantului a taxei de 15 000 lei, din motivul nerespectării de către Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat a legii privind examinarea în termen a dosarului solicitantului, respectiv din aceste motiv pretenția dată este pasibilă respingerii. Totuși achitarea taxei respective nu garantează obținerea licenței de avocat și este impusă prin acte normative, nu ca rezultat al dezideratelor subiective ale Comisiei.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Brînza Ion împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova și Comisia de Licențiere a Profesiei de Avocat cu privire la admiterea în profesia de avocat, eliberarea licenței corespunzătoare, restituirea taxei.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Chișinău, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**